

จนหมู่คณะนั้น ไม่สามารถอยู่บนเทือกเขาสูงนั้นได้

อาจารย์ทิพากร จึงเกิดความแปลกใจ

“ทำไมหนอ? ผู้ที่เดินทางหาความตายตลอดเวลา กลับสามารถอยู่ได้ โดยไม่มีเหตุการณ์ใดๆ มารบกวนแม้แต่มดก็ไม่รบกวน”

ครั้นอยู่บำเพ็ญภาวนาจนถึงตี 3 อาจารย์ทิพากรจึงออกเดินจงกรมลงจากภูเขา เพื่อกลับมาบ้าน เป็นระยะทาง 18 ก.ม. รวมระยะทางเดินจงกรมวันละ 36 ก.ม. เพื่อไปปฏิบัติหน้าที่ของข้าราชการครูต่อไป

การประพฤติปฏิบัติธรรม ภาวนา ก็ปรับเปลี่ยนวิถีตนเอง โดยหันมากินข้าวเวลาเดียว โดยมีเพียงมะม่วงสุก จิ้มกินกับเกลือ ซีอิ้ว ผัดกับผักต่างๆ บ้าง

ฝึกฝนอบรมจิตเช่นนี้ เป็นประจำทุกวัน ๆ ๆ ช่วงใดฝนตก ก็ไม่เคยหวั่นไหว สะทกสะท้านไหวหวั่น ปล่อยร่างกายไปตามธรรมชาติ เวลานอนก็นอนอยู่กับพื้นที่เปียกชื้นแฉะนั้น เพราะจิตใจไม่สนใจในความเป็นความตายอยู่แล้ว ความปรารถนาแต่ความตายเป็นอารมณ์ปล่อยวางให้เป็นไปตามธรรมชาติ ครั้นเวลาเกิดเวทนาทางกาย เวลาป่วยหนักๆ ก็ไม่ยอมกินยารักษาตัวของแต่ก็ปรากฏว่าจู่ๆ โรคภัย เจ็บ ไข้ ป่วย นั้นก็หาย ไปเอง.....

แต่ถ้าจะให้ฆ่าตัวตายนั้นไม่เอา เพราะกลัวเป็นกรรมชดช้ายในการปฏิบัติธรรม ดีกว่า ยามนอนก็นอนหันศีรษะไปทิศตะวันตก เกิดฝนตกก็นอนตากฝนอยู่อย่างนั้นจนร่างกายอ่อนเพลีย ม่อยหลับไป ตี้อๆ พอถึงเวลาตี 3 ของทุกวัน อาจารย์ทิพากร จึงเดินทางลงจากภูเขากลับบ้าน ปฏิบัติเช่นนี้ทุกวันจันทร์ - ศุกร์

พอถึงวันเสาร์ - อาทิตย์ ก็จะมาอยู่อาศัยภาวนาบนภูเขาน้อยนี้ทุกอาทิตย์ หมู่คณะที่ร่วมเดินทางมาด้วย ก็เริ่มร่อยหรอลงทีละคน 2 คน จนต้องอาศัยอยู่ลำพังเพียงผู้เดียว

ในคำคิณนั้นเอง ได้ปรากฏวิญญานอสุรกายตนหนึ่ง ได้มาแหกอกให้เห็นดับไต ไส้พุงในร่างกาย หลอกให้อาจารย์ทิพากรหวั่นไหว แล้วแลบลิ้น ปลิ้นตา เพื่อหลอกหลอนให้หวาดกลัว เมื่ออาจารย์ทิพากรได้สัมผัสเช่นนี้ ก็เกิดความรู้สึกว่า

“หากเราตายเช่นท่านแล้ว เราก็คงทำได้อย่างพวกท่านแน่นอน อย่าได้มาหลอก มาหลอนกันเลย จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด”

จากนั้นท่านอาจารย์ทิพากรจึงได้กำหนดจิตเข้าสู่กาย จนจิตน้อมลงเป็นสมาธิ จึงกำหนดจิตมาที่บริเวณลำตัว ก็ได้ปรากฏเห็นอวัยวะน้อยใหญ่ในร่างกายตนเอง จำพวก ลำไส้เล็ก ลำไส้ใหญ่ กระเพาะอาหาร เป็นอสุภะ อสุภัง จากนั้นจึงกำหนดจิต